

Miljonāriem nav priecīgs prāts

Saruna ar Gunti Pīrāgu par SIA «Vaidava» un lauksaimniecību. — Mums iet salīdzinoši labi. Pie tā visa deficīta, kad trūkst degvielas, eļļas un smēru, kad trūkst remontmateriālu... Kad praktiski trūkst visa. Var teikt, ka mēs esam tikuši cauri godam. Lauktehnika taču vairs neko negādā. Agrolīmiņi gan palīdz. Viņi ir no tiem rēķinā, kas vēl cenšas vispārības labā. Toties agroservisi 1 sezonas laikā atkāpās no visa tā, kas 50 gados viņiem bija spiests darīt. Kādreiz jau dežureja pa brīvdienām un vēl vakaros, lai tikai labības kombinātos un citu tehniku nodrošinātu ar daļām. Sogad to aizmirsa «lidz kniedei». Vārbūt to turpināja darīt «Nauksēniem» vai «Kauguriešiem», bet mums — nē. Faktiski viss uzguļās uz diviem nabaga inženieriem un pusotru sagādnieku. Ziņās jau bija redzams, ka nekur nebijām atpalceļos, toties daudzviet tīkām pirmie. Augustā labības lietās gan visiem ar agronomu priekšgalā iestājās tāda kā bezcerība. Likās, ka labību nenovāksim, liktāl visiem — viss vienagla... Bet pirmie novācām un pirmie aizvedām. Nākošgad gan tāda purgāšanās vairs nebūs. Tāda sistēma vairs nevar neko dot. Sogad SIA maksimāli «sadzīnām augšā» algas. Vienkāši iekļāvāmies vispārējās tirgošanās mērijā un šo to izlaidām caur saimniecību, lai būtu no kā maksāt par darbu. Vadija tikai viena doma: kur dabūt naudu, lai samaksātu, ja cilvēks strādājis. Tas tā turpināties vairs nevar. Tādas algas kā šogad, nākamgad mēs vairs nedabūsim.

Pirmkārt, mums strādājošo tomēr ir par daudz. Otrkārt — iepirkuma cenas. Tās dotajā brīdī ir bezcerīgas. Par 1 kg graudu var iegūt no 1.50 rubļiem līdz 2 rubļiem, un mēs it kā varam uz savas atlikušās zemes dabūt kādas 2000 t graudu. Bet ja pienu varam sarazot tikai 1,7 tūkstos un pārdot par rubli, tad pašī saprotat. Padomājiet, kāds spēka patēriņš un izmaksas — ir vienā šai darbā, kādas — otrā. Es domāju, ka nekas jau nemainīsies. Kamēr graudu cena būs ļoti augsta, izdevīgāk būs nodarboties ar graudiem. Bet tā turēties augsta tik ilgi, cik ilgi graudu valstij trūks.

Lai tiktu pie piena, arī barībai vispār vajadzīgi graudi. Kas tad būs, priekšsēdētāj?

Man valdē arī tā prasā. Saka: vai tad govīs nost sitīsīm? Nesītīsīm, protams. Bet cilvēki piena lopus turēs tik, cik pašiem nepieciešams un radiem uz pilsetu dodams. Vārbūt vēl — cik veikalā varēs pārdot. Bet nevedīs uz pienotavu, ja Skoba dos tik maz, ka nebūs vērts ķēpāties. Zemieņkam būs kādas desmit teles kā stratēģiskā rezerve. Ja cenas nekāps, tad teles pārdos. Ja kāps,

tad sāks slaukt un pārdos pienu. Mums viens zemieks tā jau dara. Pats izpumpējis, kreditus saņēmis, bet redzams, ka ar piena slaukumu to atmaksāšana neveicas. Viss kļūst ļoti loģiski un darbojas tieši tā, kā tam jādarbojas. Te nu nevienam vairs neko nepiespēdis. Kam lielākas iespējas, tas mājās sakuls pienā un aizvedīs uz Rīgu un pārdos spainīti par 150—200 rubļiem. Bet tas jau nav risinājums, to var tikai mājās kārtībā. Es jau nesaku, ka piena rublis ir sliktis.

Saruna ar SIA «Vaidava» valdes priekšsēdētāju GUNTI PĪRĀGU

Ja graudi maksātu 50 kapeikas un piens rubli, tad attiecības ir pareizas. Bet kā pienu pacels uz 2 rubļiem, tā graudi pacelsies uz 3 vai 4. Kamēr nebūs graudu, nepieliks piena. Graudi ir lopkopības pamatu pamats, ap to laukos visa pasaule griežas. Tāpēc jau amerikāņi var audzēt tādu gaļu un šitādu, lietu bulļi un treknu, ka viņiem graudu netrūkst un var kombinēt.

Bet kopumā cenas nevar saukt par sliktām, valdība tās tomēr pacēla. Jā, pavasarī mēs materiālus, izjelvienu un visu ko citu pirkām par cenām, kas šodienas skatījumā nebija tik augstas. Vasarā jau bija jāmaksā vairāk. Tagad ir raža un dabojum naudu par pašreizējām pārtikas cenām. Taču pavasarī, kad nāks jaunu tēriņu laiks, atkal būs citas, daudz augstākas maksas, ko ar savu šodienas peļņu vairs neapaudāsīm segt. Visi «Vaidava» vajadzīgie ražošanas resursi būs daudz dārgāki.

Tāds jau ir zemieka dzīves finansu cikls. Bet vai nu nesat uzkrājuši arī mantu, ko pavasarī pārdot par citām cenām, nevis tām, kas pašreiz?

Kartupeļi, mūsu bagātība, šodien glabājas slikti. Gaļu un pienu uzglabāt nekādi nevaram.

Tātad neizbēgami iestājas finansu šķērš grūznes?

Neizbēgami. Tagad jau saimniecības iestājusies tāda kā ciferija, visi domā, ka cerētāis ir panākts. Ir it kā milzīga rentabilitāte. Bet tā rentabilitāte ir pret izmaksām, kas bija šim pavasarī! Vīsi, pat «Vārpa» būs spiesta ņemt istermiņa kreditus, ja gribēs apstāties kā kolhozs. Bet pats trakākais, ka nebūs naudas, ko maksāt. Varētu jau strādāt, ja būtu kas strādā. Bet, ja nebūs ko maksāt, tad nebūs, kas strādā. Pamatā jau lauksaimnieki maksā no piena nau-

das. Tā diezgan regulāri katru dienu ieņāk. Gaļas nauda arī vismaz reizi vai divas mēnesi ieņāk. Bet, ja šīs naudas būs daudz zemākas par pavasarī esošo dārdzību, tad kopsaimniecības un SIA nebūs tik daudz naudas, lai samaksātu pieaugušajai dārdzībai atbilstošas algas. Es visu laiku par to domāju un nevaru izdomāt. Tas laikam novedīs pie naturālās saimniecības. Pie tādas, kur paliks tukši lieli kompleksi, vien vējš šūpos un zvirbuli čiepstēs. Zemieki

tad būs vienīgais glabiņš. Lai nu kā, bet zenturis ir daudz dzīvotspējīgāks par SIA. Sētā viss balstās uz viņu. Mēnesi viņš apgroza, teiksims, piecus tūkstos, bet tie ir viņa pieci tūkstoti. Vārbūt tirā veidā priekš paša paliek tikai 100 rubļu, ko bikses nopirkt. Bet tā jau ir naturālā saimniecība, paēdis un apģērbies viņš ir, viņš iet. Bet kolhoza darbā aizņemtajam par visu naudu jādabū «uz rokas». Lai arī cik viņš tai kolhoza zog, tomēr ir jāiet uz veikalu kaut ko pirkt. No tā visa izriet viens: vienai daļai būs no SIA jāiziet. Mums par to beidzot jābūs jāizšķiras. Jāpaliek apmēram kādiem 50—80 cilvēkiem, bet pašlaik SIA nodarbina ap 200. Paliks tikai tie, kas strādā.

Kāds varētu būt sijašanas mehānisms?

Redz, mums joprojām ir tādi, kurus pieturam pēc ierces. Nav jēga strādātāji. Vienreiz jau esam sarakstu izskatījuši un pie sevis pārņūnājuši, kam darbu dosim, kam nedosim. Nebūs nekāda speciāla tīrišana. Bet dažam no rīta var nākties dzirdēt, ka darba nav. Ja viņš varēs mājās gaidīt līdz nākamajam piedāvājumam, kamēr mums atvedis rezerves daļas, materiālus, tad labi. Būs iespēja pastrādāt citā darbavietā, piemēram, fermā. Bet vārbūt arī tur nebūs vakanšu. Slikti, ka likums joprojām liek par dikstāvēm maksāt.

Bet vārbūt jūsu bēdīgā prognoze ir kļūdaina?

Es varu kļūdīties vienā gadījumā. Proti, ja valdībai rezervē ir tādi pasākumi, par kuriem viņi mums vēl nekā nesaka. Vārbūt ir tādas sviras, tik spēcīgi manevri. Es tos neredzu. Viņi saka, ka būs brīvās cenas. Bet kādas brīvās cenas var būt caur piena kombinātu, caur šo toliālo monopolistu? Es nestādos priekšā! Skobu var piespiest tikai kaut kāda vara no augšas, kas pasaka — tev jāiepērk par tik.

Ja nepieņems, kur tad to pienu liks? Nevedīs? Vārbūt, ka ar laiku novedīs arī un rīkosies, kā es te jau teicu.

Bet ar tēlēm privātksektora naturālsaimniekošanas vajadzībām jau arī var piesātināt Latviju isā brīdī.

Tas arī ir pareizi. Latvijā pašlaik ir vajadzīgs 440 tūkstoti govju, ko mēs nevaram pabarot. Zviedrijā ir apmēram tikpat daudz lauksaimniecības izmantotajām zemes un viņi ar 200 tūkstotiem govju pabaro ap 7—8 miljoniem cilvēku, kamēr mēs netiekam galā ar 2,6 miljoniem. Tie 200 tūkstoti arī mums ir drošās rokās — zemieku un privātajās saimniecībās. Tātad ir potenciāls, kas pie pareizām cenām un visa pārējā ir spējīgs nodrošināt tautu. Bet jautājums jau ir las pats mūžīgais — par saglabāšanu, neizniekošanu, kvalitatē utt. Kāda nozīme izslaukt dienā 1000 t piena, ja no tām 300 ir kaut kāda bezšķīra?

Tu esi pieredzējis, kā gadu noslēdz kolhozs un kā tagad — SIA. Vai ir kāda starpība?

Laikam jau jāseka godīgi, ka nekāda liela vis nav. Tiesa, SIA nav aizvadījis gadu, bet tikai dažus mēnešus. Ir tikai kaut kāda iestrāde. Bet par to būtu vislabāk runāt tad, kad visi gaili būs savilkti, kad reķināsim dividendes. Bet, saku vēlreiz: mēs nerādījām SIA, lai kolhoza vietā radītu to pašu ar citu nosaukumu. Mēs ejam uz privatizāciju. SIA mums ir privatizācijas process. Mums katram tagad pieder it kā īpašums, SIA īpašuma ideālā daļa. Bet tas nav cilvēka īpašums, tas būs tāds tikai tad, kad cilvēks to pārverts naturā. Zemes gabala, kūti, govī, traktorā. Tas tā lēnām notiek, iesniegums nāk. Sai avīzē jau ir. Bijušais veterārs Imants Bērziņš atprasīja savu skūni. Tagad viņš var rīkoties, kā grib kaut vai malkā plēst.

Mūsu piedāvātie saraksti jau nebija no niekiem stādīti. Pats galvenais jau bija privatizēt lielos ražošanas objektus.

Tur jau ir tā problēma. Visi ir ar mieru paprasīt T-25 un citu mazo inventāru. Cilvēkam nav zināšanu par biznesu. Viņi skaidri zin, ka traktoram pieliks kaut kasti, ko piekraus ar zaļbarību un pārvedīs tam trim govīm. Cilvēks ņem to un tik, cik viņš saprot. Viņš nemāk domāt rūpnieciski. Tāpēc uz lielie objektiem ir jāiet mūsu speciālistiem.

Speciālisti iet. Kur viņi paliks? Ko tad viņi darīs? Kas tad viņus uzturēs? Speciālistam arī ir jānānāk pie domas, ka privatizācija ir viņa iezēja. Kad mums SIA nebūs naudas, ko maksāt algas, tad viņi sasparosies.

Tātad neviens lielais objekts vēl nav privatizēts?

Nav. (Turpinājums 2. lpp.)

Uz skolu var iet bez bažām

(Par bezatziņu sistēmu un pārveidoto mācību plānu Vaidavas deviņgadīgās skolas 2. un 3. klasēs)

Mūsu skolas otro un trešo klašu skolēni parasti dodas mājās tikai pusčetros, kad vecāko klašu skolēniem stundas lielākoties jau beigušās. Ir nācies dzirdēt, ka šis fakts radījis dziļu neizpratni un pat sašutumu vecākos, tāpēc mēģināšu paskaidrot, kāpēc skolēni tik garu dienas daļu pavada skolā.

Iepazīstot Bēnes vidusskolā sekmīgi izdarītās pārmaiņas mācību plānā, esam mēģinājuši 2. un 3. klasēs tās ieviest arī mūsu skolā. Sie pārmaiņojumi paredz pamatīgāku estētiskā cikla apguvi. Rīta pusē skolēni mācās tikai grūtākos priekšmetus. Pēc pusdienām seko atpūtas stunda, pēc tās katrai klasei ir mācību stunda, kurā cenšas atkārtot un nostiprināt priekšpusdienā mācītos. Tas tāpēc, lai mājās gandrīz vai nekas vairs nebūtu jānācās. Pēcpusdiena tiek veltīta tādiem mācību priekšmetiem kā ritmika, zīmēšana, mūzika, fizikūra un rokdarbi. Katrai klasei reizi nedēļā ir kultūras mācības un sadzīves kultūras stundas. Tiem nevajadzētu būt priekšmetiem, kas radītu bērnos nepatīku uz kavēties skolā ilgāk. Tas tikai veicina mazo vaidaviešu vispusīgāko attīstību.

Nedaudz pastāstīšu par bezatziņu sistēmu. Tā ieviesta visu republikas skolu jaunākajās klasēs. Līdzšinējā novērtēšanas sistēma ar atzīmēm daudzdzīmē šķiet ļoti pareiza un hēmaināma, bet jau no mazākajām klasēm tā iedala visus bērņus neveiksmīnīniekos un fideros, kaut gan šajā vecumā tas visvairāk atkarīgs no bērņa izdzimtajām spējām un dotumiem. Atziņju iegūšanas dēļ liela stundas daļa tiek veltīta kontrolei un atprasīšanai, bet labi un pareizi atbild maz skolēnu, tā tad pārējie šai laikā neko neiegūst. Atzīmes ne vienmēr precīzi atspoguļo patiesās zināšanas.

Mācoties pēc bezatziņu sistēmas galvenā stundas daļa tiek veltīta mācīšanai. Tā ka mūsu klases nav lielas, skolotājām ir lielas iespējas strādāt ar katru skolēnu atsevišķi un palīdzēt viņam mācīties. Skolotājiem ir izstrādāti galvenie jautājumi, kas mācību gada laikā jāapgūst. Visiem jācenšas par attiecīgo tēmu nokārtot ieskaiti. Ja pēc šī mēnu gada pierādīsies, ka ne skolotāji, ne skolēni, ne vecāki nespēj sekmīgi šādā veidā sadarboties, tas tikai liecinās par to, ka vēl neesam spējīgi pat sākt tvoties demokrātiskai, kultūrlai, uz savstarpēju cieņu un izpratni balstītai sabiedrībai.

VAIRA VIRA, skolas direktora vietniece mācību darbā

Miljonāriem nav priecīgs prāts

(Turpinājums no 1. lpp.)

Tobrīd rakstijām, ka privatizēšanas ideja jau izolēta keramikas ceā. Kāpēc tas joprojām ir SIA manta?

Uzskatu, ka vadītājs Janis Balodis neizturēja šo pārbaudi un nebija gatavs darbam savrup. Viņš negribēja ņemt atbildību uz sevi. Viņš sarēķināja, ka it kā jāmaksā liels realizācijas nodoklis, ka izdevīgāk ir palikt pie mums, bet tai pat laikā pašreiz keramikas ceā darbs pasliktinājies. Dažam podam ceāna sakāpusi piecas sešas reizes, bet 10 mēnešos realizācija pret pērnējiem 230 tūkstošiem ir tikai par kādiem 130 tūkstošiem lielāka. Pat ja skaitļus atceros neprecīzi un realizācija būtu divkārtējā, bet cenas kāpušas 5-6 reizes, tad secinu, ka Balodis ir sašaurinājis ražošanu. Arī pārstrādātā mēla daudzums ir daudz mazāks nekā pagājušajā gadā. Keramikai nodarbojas ar totālu inflācijas perināšanu, jo algas gan viņiem ir vienas no lielākajām.

Bet ko jūs atbildētu uz lehlidi, ka pagasts un SIA rada ceāham nelabvēlīgus nosacījumus, jo tad tūdaļ paaugstinās sadzīvo maksu izcenojumus?

Tāpēc jau viņi palika, ka grīb joprojām smelt no mūsu kopēja katla. Bet bizness ir bizness, ja nevarī turēt, tad tiešām nav jāgas atdālties. Tur cilvēkam jau it kā viss ir. Bet viņi ir aizmirsuši, ka intensīvi jāstrādā astoņas stundas. Alga ir pietiekoša, lai iepirktos veikalā, kur nekā prāģija nav un par mazu, lai kārotu ļoti dārgās mantas. Kā vārdā tad plēsties? Lauksaimnieciskos darbos SIA darba rāžība ir kāpusi, diemžēl keramikā strādā ekstensīvi. Ja viņi būtu savrup, tad es neliktos ne zinīs. Bet, ja viņi ir palikuši SIA, tad būsu spiests iejaukties un meklēt iespējas nozares darba uzlabošanai.

Kādi ir SIA finansu prognoze gadam?

Uz pirmo oktobri laikam bija tā, ka realizācijas apjoms varētu būt ap 6 miljoniem, bet peļņa, man šķiet, ap diviem miljoniem rubļu.

Var teikt, ka «Vaidava» ir ne sevišķi turīgs miljonārs?

Apmēram tā. It kā jau viss ziemeļiem ir, bet, ja domājam par nākamo pavasari, tad neko bagāti neizskatāties.

Vai celtniecībā iestāsies kļūsums?

Skola beidzot ir pabeigta, vēl jātiec galā ar sporta zāli un stadionu. Arī ar katlu māju. Vajadzētu vēl vinnēt siltumtīklus, tad ciematā būtu izdarīts tikpat kā viss. Stadionu gribam labu, jo Valmieras rajonā jau stadionā, manuprāt, vispār nav. Par daudzdzīvokļu mājām vairs nav ko runāt. Ja tā tagad maksās 3 miljonus, tad kurš gan tai mājā līds iekšā? Iespējams, ka vēl uzcelt kādu individuālo māju. Ciematā ir paspējis. Var teikt, ka Milenbergs ir ģēnijs. Istā laikā sācis un, cik var saprast, pēdēja

brīdi paspējis pabeigt. Katlu māju vajag obligāti. Ja tās nebūs, tad centrs pagalam. Viens katls tagad maksā 150 tūkstošus, bet mēs vēl visus sešus katlus nopirkām par 52 tūkstošiem. Jāuzliek katlu mājai jumts un tad, es domāju, tā mums būs. Siltumtīkliem gan ir tikai projekts, bet nekas nav sagādāts. Var iznākt, ka nespējam nopirkt. Pašlaik pārprojekcijam kultūras nama un administratīvās ēkas jumtu daļu, jo jumti tek. Varbūt, ka pie viena atradīsim iespēju uz kantora «suzimēt» nelielu viesnīcīņu kādām 15 vietām. Jumti būs sliptie. Netaisos sākt celt nevienu fermu, jo nav vērts celt sabiedriskajai ražošanai. Vispirms privatizēsim esošo mantu. Nav vērts būvēt, jo «mūs» īpašumu tikpat nevienš netaupa, nevienš nesargā.

Kā norit mantas dalīšana ar pagastu?

Ednīca pieder sabiedriskajai ēdināšanai, veikals — patērētājiem, pasta un kultūras nams — pagastam, mums — dzīvojamais fonds. Ja likumi būs tādi, ka SIA īres maksu varēs dabūt ar peļņu, tad namus paturēsim. Ja ne, tad atdosim budžeta maizē.

Bet sociāli nodrošināšana? Malkas vešana, daktera transports?

Mēs jau pēc inerces palīdzam. Bet pagastam ir jāsaprot, ka mūsu pieaugošo problēmu dēļ vienubrid dispēčera telefons var kļusēt un tad cilvēki zvanīs tur, kur jāzvana — vietējai pašvaldībai. Ja viņi nav tam gatavi, tad viņiem ir jāgatavojas, jāmudina savus priekšniekus. Tas ir jānovēl līdz likumdošanas varai. Vēl šodien jau cer, ka SIA malku sazāģēs un pievedīs mājās. Bet šogad malkas tik daudz nebūs. Nav tāda likuma, kas liktu zemniekam pagasta vajadzībām no sava meža izzāģēt, teiksim, 5 kubus. Zemnieks vēl atnāk un pieprasa no valsts meža, teikdams, ka savējo gribot pataupīt. Tas ir šausmīgs jautājums, tā ir bumba, kas drīz sprāgs. Kurš apkalpos pensionāru, kad SIA to nedarīs?

Ko jūs vēl gribētu piebilst?

Es gribētu pateikties tiem cilvēkiem, kuri ar savu pašaiļdzību ļāva SIA «Vaidava» pabeigt šo lauksaimniecības gadu. Un vienlaikus es gribu atgādnāt, ka straujāk jāiet uz privatizāciju. Es no bērna kājas ieņīstu kolhozu būšanu un pats brīnos, kā mans mūžs ar kolhoziem saistījies. Atceros to lūrēšanu un aprunāšanu, kas bija manā dzimtajā pagastā, kad ritos uz darbu stundām ilgi gaidījām. Kolhozos cilvēki allaž bijuši nošurkuši, netīri, nomākti. Mana māte strādāja labi, bet uz fermu viņa gāja kā uz mokām. Kolhoza darba nekad neesmu redzējis priecīgs cilvēks. Bet, kā viņi pārvērtās, kad gājām talkas viens pie otra! Smieklī, gaišums, jautrība... Kopsaimniecībā nav nākotnes, mums nevajag tajās kavēties.

SĀKAM MATERIALIZĒT PAJAS

Sabiedrības valde ir saņēmusi iesniegumu no Pētera Miķelsona. Viņš lūdz personiskā īpašumā vienu trešdaļu Podzēnu slaucamo govju fermas, vienu trešdaļu lopbarības šķūņa, graudu noliktavu un Podzēnu dzirnavas. Tāpēc sabiedrība paziņo, ka pretendentiem ir iespēja pārņemt īpašumā Podzēnu slaucamo govju fermu vai daļu no tās un Podzēnu dzirnavas.

Uldis Zentiņš savā iesniegumā lūdz īpašumā gateri, gatera ierīces un traktoru T-25. Sabiedrība paziņo, ka ir iespēja pieieilcties uz 49 procentiem no gatera, pārējais paliek sabiedrības īpašumā.

Ja vēl kāds no sabiedrības dalībniekiem vēlas pārņemt īpašumā mīnietos objektus, tad lūdzam paziņot par to SIA valdei līdz 1. decembrim.

Daži cilvēki pajas ņems nādā. Lūk, pieprasījumi:

Feliks Silavs — par 1244,65 rubļiem,
Valentīna Fedotova (lūdz mātes Pērkovijas Horevas paju) — par 7089,66 rubļiem,
Zinaida Rubackaja (lūdz daļu pajas) — par 7353 rubļiem,
Jānis Ābols (lūdz daļu pajas) — par 4000 rubļiem,
Zigrida Jēgere — par 1898,15 rubļiem,
Vilis Ozols — par 3698,67 rubļiem,
Timofejs Zižins — par 5649,30 rubļiem,
Aina Zižina — par 8811,02 rubļiem,
Margarita Dubava (lūdz daļu pajas traktora iegādei) — par 24877 rubļiem,
Anna Dziedātāja (lūdz daļu pajas traktora iegādei) — par 24877 rubļiem,
Anna Kokarēviča (lūdz paju naudā traktora iegādei) — par 11906,83 rubļiem,
Marta Kalniņa (lūdz paju naudā lauksaimniecības tehnikas iegādei) — par 33257 rubļiem.

Līdz ar to varam izrēķināt, ka paju atsavināšana ir par 134758,28 rubļiem. Sīs pajas var nopirkt citi SIA dalībnieki. Ja kāds gribētu pirkt pajas, tad lūdzam par to pieieilcties valdei līdz 1. decembrim.

Kurp dosimies novembrī

8. nov. pl. 18 atpūtas vakars pensionāriem. SIA «Vaidava» pensionāru godināšana.

8. nov. pl. 22 «Māitnāks nakts balles».

10. nov. pl. 9 «Māitnāksenas gadatirgus» — pagasta centra un kultūras nama.

11. nov. Lāčplēša dienai vēlīts pasākums (sekojiet reklamai par laiku un notikumiem).

16. nov. Mākslinieciskās pašdarbības koncerts «Baltijas tautu vienotība». Piedalās Igaunijas valsts Tartu rajona Hoozilavas viru un sieviešu kori, dziedātāju ansambli, netiegu deju kolektīvs, kā arī Vaidavas pagasta pašdarbnieki.

17. nov. pl. 18 Valmieras Drāmas teātra pirmizrāde «Anatēma».

18. nov. Latvijas republikas gadadienai vēlīts koncerts. Dziedās Adrians Kukuvs un Sandra Ozoliņa.

28. nov. kafējnīcas vakars ar programmu, bufeti un diviem orķestriem (sekojiet reklamām!)

Lopkopēju darba rezultāti

PIENA RAZOŠANAS GAITA UZ 1.10.91. G.

Slaucēja	Ferma	Bruto produkcija		Izslaukts no vienas govjs		Vieta
		kg	+ vai - ar 1990. g.	kg	+ vai - ar 1990. g.	
Tašmātova Elza	50569	-52439	3464	-138	3.	
Karavājeva Emīlija	83219	-26148	3188	-284	6.	
Grišlāne Ilga	76993	-18631	3181	+6	7.	
BRIEŽI	210771	-94628	3243	-173	1.	
Plāme Malda	155622	-1652	3156	+160	5.	
Rožanska Biruta	147213	-14109	3159	-73	8.	
CENTRS	302835	-15760	3154	+43	111.	
Zirne Ingrīda	147870	+26128	3315	+736	4.	
Miglāne Edīte	150049	-8028	3081	+274	11.	
Zižina Māriete	138801	-4297	2863	+89	13.	
Latīsis Aivis	119304	-879	2663	+138	15.	
CIRULI	555224	+28980	2982	+307	1V.	
Paula Anita	105038	+24187	3537	+354	1.	
Sneideris Aleksandra	71299	+3284	3155	+159	9.	
Trafiņova Raita	86156	+5043	3474	+203	2.	
Miķelsons Atis	78982	-15480	3073	-349	12.	
PODZĒNI	378035	-15215	3212	+79	11.	
Kleina Dzintra	74848	+2567	2722	-37	14.	
Kleina Vizma	71397	+6660	2596	-4	16.	
Pēlmane Ruta	84342	+4465	3101	-56	10.	
Bērziņa Alja	55058	+11360	2118	-244	17.	
MAZSKĪRBAS	285640	+25047	2657	-86	V.	
SAIMNIECĪBA	1732505	-17934	3029	+56		

ATAUDZĒJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI UZ 1.10.91. G.

	Vidējais diennakts pieaugums gr.				Vieta
	no gada sākuma	+ vai - ar 1990. g.	septembrī	+ vai - ar 1990. g.	
Darva Daina	878	-5	635	-143	1.
Caps Taiga					
Caps Mīnails	691	+46	682	-7	3.
Jēgere Skaidrīte	757	+7	750	+77	2.
Svikas	521	-177	527	-247	4.
SAIMNIECĪBA	617	-7	593	-300	

NOBAROJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI UZ 1.10.91. G.

	Valstī pārdoti jaunlopi		Vidējais diennakts pieaugums gr.				Vieta
	skaitis	kg	no gada sākuma	+ vai - ar 1990. g.	septembrī	+ vai - ar 1990. g.	
Izaja Astrīda	—	—	844	+74	891	+109	1.
Jansone Arija	—	—	636	-42	528	-143	6.
Eglīte Gunta	36	461	823	-43	754	-145	2.
Irkliis Edgars	101	463	711	-45	589	-387	5.
Mastjanica Reģīna,							
Mastjanica Vlad.	85	445	808	+28	914	-241	3.
Gavriļova Liliija	35	442	768	-18	791	-409	4.
SAIMNIECĪBA	380	432	767	-4	739	-279	

DARBA REZULTĀTI CŪKKOPIBA UZ 1.10.91. G. Nobarojamo cūku grupā

	Vidējais diennakts pieaugums				Realizētais cūkas
	no gada sākuma	+ vai - ar 1990. g.	septembrī	+ vai - ar 1990. g.	
Zaskēviča Pelageja,					
Kalniņš Rahmonds	462	-14	—	—	988
Polis Aigars	—	—	516	+102	—
2-4 mēn. sīvēnu grupā					
Polis Aigars	450	-8	445	—	+110

SĪVĒNU IEGUVE

	Iegūti sīvēni	+ vai - ar 1990. g.	Vidējais skaits mēneša	Nodoti sīvēni audzēšanai	
				skaitis	dzīvsvars kg
Sverna Raissa,					
Sverns Modris	908	-192	8,3	441	16,4
Sirsniņa Valentīna,					
Sirsniņš Gunārs	825	-230	8,2	436	17,0